

[Bertel Dahlgaard.]

lange udredninger mere kan afvinde stor interesse. Jeg er hverken medkæmper i en fælles liberal front eller i en rød front. Det radikale venstre har på ethvert tidspunkt givet tilkende, hvad vi kunne medvirke til. Vi var rede til at forhandle om disse spørgsmål med socialdemokratiet, men da socialdemokratiet meddelte os, at partiet ikke under nogen omstændigheder ville bidrage til en begyndende afvikling af rugbrødstilskuddet, så det ikke længere betaler sig at anvende brødet til opfodring, måtte vi forhandle med andre for at søge at få vor politik gennemført. At dette også på et vist tidspunkt førte til, at retsforbundet inddrog sig i forhandlingerne, har jeg ikke noget medansvar for. Jeg har ikke haft bud efter det ærede medlem hr. Oluf Pedersen. Erfaringerne fra tidligere forhandlinger med dette medlem om politiske realiteter kunne ikke tilskynde mig dertil, og når det ærede medlem hr. H. C. Hansen giver en malende skildring af en operation, som statsministeren skulle have foretaget på det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, kan jeg sige, at jeg har ikke været med til den bedøvelse af cellerne, som åbenbart fandt sted.

Jeg tror, det resultat, som vi sidst gav tilslutning til, er forsvarligt, og det mener det ærede medlem hr. H. C. Hansen jo også. Denne minutløse opgørelse, som det ærede medlem foretog af, om tallene varierer nogle få kroner til den ene eller den anden side ved sammenligning mellem socialdemokratiets sidste forslag og det, der er gennemført, interesserer vist ingen. Det er klart, at når socialdemokratiet f. eks. foreslog børnetilskud for familier med indtægt under 5 000 kr. på 152 kr. pr. barn i hovedstaden, 140 kr. i købstæderne og 128 kr. på landet og regeringen derefter med min tilslutning foreslog 182 kr. i hovedstaden, 164 kr. i købstæderne og 146 kr. på landet, ja, så havde det ærede medlem hr. H. C. Hansen selvfølgelig altid mulighed for bagefter at foreslå nogle kroner mere endnu. Men denne auktion må jo høre op på et tidspunkt. Det vigtigste er, at alle de vanskeligst stillede får mere end de øgede udgifter ved rugbrøds- og mælkeprisernes forhøjelse; jeg føjer til: endda adskilligt mere, når man også tager i betragtning den nedgang, der er foregået de sidste måneder i kød- og flæskepriserne.

Der har i befolkningen været en ikke ringe kritik af formen for disse dages forhandlinger her i folketinget, og jeg synes, befolkningen denne gang har ret. Valgfeberen har siddet nogle i kroppen i en sådan grad, at billedet af folketinget er blevet meget ringere, end der i almindelighed er grundlag for. Det fører let tanken hen på, hvordan den rigsdag, der fremgår af den nye forfatning, vil bære sig ad i arbejde og handling, og jeg vil derfor gerne sige et par ord om problemer, der knytter sig dertil.

Grundlovsværket er nu ført til ende her på Christiansborg. Vi har gennem den nye grundlov skabt det redskab, kommende slægter skal bruge i arbejdet for landets vel. Jeg tror, dette redskab er velegnet for det danske folk med dets kulturelle og demokratiske forudsætninger; men når vi nu går ud i landet og tror, vi med god samvittighed kan anbefale vort folk at bekræfte denne forfatning, bør vi gøre det i bevidstheden om, at når den nye forfatnings rigsdag om et halvt år skal påbegynde sit arbejde herinde, forestår der et stort og ansvarsfuldt arbejde med at organisere rigsdagens arbejdsformer under den nye forfatning. De sidste ugers forcerede arbejde har atter mindet os om, at under den gamle forfatnings tokammer-system har den danske rigsdag ikke formået at skabe den rationelle tilrettelægning af rigsdagens arbejde, som bør komme. Denne opgave ligger og venter på den nye forfatnings folketing. Det er sagt til mig: Har I da ikke sikret det gennem den nye grundlov? Dette spørgsmål er efter mit skøn ret naivt. Det er med en rigsdag som med ethvert andet redskab; selvom redskabet er aldrig så godt, afhænger arbejdets udførelse af den, der skal bruge redskabet. Den nye forfatning har i kraft af sin udformning efter mit skøn alle muligheder for at bringe den rette organisering af rigsdagens arbejde, men det er den unge generation af danske politikere, der kommer til at bære ansvaret for, at mulighederne udnyttes.

Jeg har vist tidligere her nævnt, at Ove Rode engang for mange år siden sagde til mig, at der ville medgå en menneskealder til at bryde den konservatisme, der klæber ved rigsdagens arbejdsformer. Nu er denne menneskealder gået, og jeg vil tro, at den nye forfatnings ikrafttræden netop vil blive det incitament, der får folketinget til at forny sin arbejdsform. Vi vil alle med valget af den nye forfatnings rigsdag være besjælet